Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

22 февруари 2022 година*

„Преюдициално запитване — Обща политика в областта на убежището — Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила — Директива 2013/32/ЕС — Член 33, параграф 2, буква а) — Недопустимост на молба за международна закрила, подадена в държава членка от гражданин на трета държава, получил статут на бежанец в друга държава членка, докато ненавършилото пълнолетие дете на този гражданин, ползващо се със статут на субсидиарна закрила, пребивава в първата държава членка — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 7 — Право на зачитане на семейния живот — Член 24 — Висш интерес на детето — Липса на нарушение на членове 7 и 24 от Хартата на основните права поради недопустимостта на молбата за международна закрила — Директива 2011/95/ЕС — Член 23, параграф 2 — Задължение на държавите членки да гарантират запазването на целостта на семейството на лицата, на които е предоставена международна закрила“

По дело C-483/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Conseil d'État (Държавен съвет, Белгия) с акт от 30 юни 2020 г., постъпил в Съда на 29 септември 2020 г., в рамките на производство по дело

XXXX

срещу

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Главен комисар за бежанците и апатридите)

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, Ал. Арабаджиев, A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, S. Rodin, I. Jarukaitis и J. Passer (докладчик), председатели на състави, J.-C. Bonichot, M. Safjan, F. Biltgen, P. G. Xuereb, N. Piçarra, L. S. Rossi и A. Kumin, съдии,

генерален адвокат: P. Pikamäe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: френски.

като има предвид становищата, представени:

– за белгийското правителство, от M. Jacobs, M. Van Regemorter и C. Pochet,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, подпомагана от W. Ferrante, avvocato dello Stato,

– за Европейската комисия, от A. Azéma и L. Grønfeldt,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 септември 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 18 и 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), на членове 2, 20, 23 и 31 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9), както и на член 25, параграф 6 и на член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между XXXX и Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Главен комисар за бежанците, Белгия, наричан по-нататък „CGRA“) относно отхвърлянето на молба за международна закрила, подадена в Белгия.

Правна уредба

Международното право

3 Член 1, раздел A, параграф 2 от Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. (*Сборник договори на Обединените нации*, Vol. 189, p. 150, nº 2545 (1954), изменена с Протокола за статута на бежанците, подписан в Ню Йорк на 31 януари 1967 г. (наричана по-нататък „Женевската конвенция“), гласи:

„За целите на тази [Женевска] конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което:

[…]

2. при основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения, се намира извън страната, чийто гражданин то е, и не може да се ползва от закрилата на тази страна,

или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения; или, бидейки без гражданство и намирайки се извън страната на своето предишно обичайно местоживеене в резултат на подобни събития, не може да се завърне или, поради такива опасения, не желае да се завърне в нея.

В случаите, когато някое лице се явява гражданин на няколко страни, изразът „страната на неговото гражданство“ означава всяка една от страните, чиито гражданин е то. Такова лице не се счита лишено от закрилата на страната на неговото гражданство, ако без някаква действителна причина, произтичаща от основателни опасения, то не се обръща за закрила към една от страните, чийто гражданин се явява“.

Правото на Съюза

Директива 2011/95

4 Съображения 8, 9, 12, 18 и 39 от Директива 2011/95 гласят:

„(8) В Европейския пакт за имиграцията и убежището, приет на 15 и 16 октомври 2008 г., Европейският съвет отбеляза, че между отделните държави членки все още съществуват значителни различия, свързани с предоставянето на закрила и формите на тази закрила, и призова за нови инициативи за завършване на изграждането на Общата европейска система за убежище, предвидено в Хагската програма, които да предложат по-висока степен на закрила.

(9) В Стокхолмската програма Европейският съвет отново потвърждава ангажимента си по отношение на целта за създаване на общо пространство на закрила и солидарност, основано на обща процедура за предоставяне на убежище и единен статут в съответствие с член 78 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), за получилите международна закрила, най-късно до 2012 г.

[…]

(12) Основната цел на настоящата директива е, от една страна, да гарантира прилагането от държавите членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила, и от друга страна, да гарантира минимално равнище на обезщетения за тези лица във всички държави членки.

[…]

(18) „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

[…]

(39) При изпълнение на призива на Стокхолмската програма за създаването на единен статут за бежанците или за лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, и с изключение на дерогациите, които са необходими и обективно обосновани, на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се предоставят същите права и предимства като тези, които са предоставени на бежанците съгласно настоящата директива, и те следва да отговарят на същите условия с оглед предоставянето ѝ“.

5 Член 2 от Директивата е озаглавен „Определения“ и гласи:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

й) „членове на семейството“ означава, доколкото семейството вече е било създадено в държавата на произход, следните членове на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, които се намират в същата държава членка във връзка с молбата за международна закрила:

– съпругът/съпругата на лицето, на което е предоставена международна закрила, или неговият несемеен партньор, с когото поддържа трайна връзка, ако правото или практиката в съответната държава членка третират несемейните двойки по начин, сравним със семейните двойки, съгласно своето право относно гражданите на трети държави;

– непълнолетните деца на двойките, посочени в първото тире, или на лицето, на което е предоставена международна закрила, при условие че те не са семейни, без да се взема под внимание обстоятелството дали те са родени в брака, родени извън брака или осиновени съгласно определенията на вътрешното право;

– бащата, майката или друго пълнолетно лице, което носи отговорност за лицето, на което е предоставена международна закрила, по силата на закон или практика на съответната държава членка, когато лицето, на което е предоставена международна закрила, е непълнолетно и не е семейно;

[…]“.

6 Глава VII от Директива 2011/95, наименувана „Съдържание на международната закрила“, обхваща членове 20—35.

7 Член 20 от тази директива, озаглавен „Общи правила“, предвижда в параграф 5:

„Висшият интерес на детето е първостепенно съображение за държавите членки при изпълнението на разпоредбите на настоящата глава относно непълнолетните лица“.

8 Член 23 от посочената директива е озаглавен „Запазване на целостта на семейството“ и гласи:

„1. Държавите членки гарантират запазването на целостта на семейството.

2. Държавите членки гарантират, че членовете на семейството на лицето, на което е предоставена международна закрила, които в лично качество не отговарят на условията за такава закрила, могат да подадат молба за предимствата, посочени в членове 24—35, в съответствие с националните процедури и доколкото това е съвместимо с личния правен статут на члена на семейството.

3. Параграфи 1 и 2 не са приложими в случаите, в които член на семейството е или би следвало да бъде изключен от международна закрила съобразно глави III и V.

4. Независимо от параграфи 1 и 2 държавите членки могат да откажат, да ограничат или да отнемат предимствата, посочени в тях, по причини, свързани с националната сигурност или обществения ред.

5. Държавите членки могат да решат, че настоящият член се прилага и по отношение на други близки роднини, които живеят заедно като част от семейството към датата на напускане на държавата на произход и които следователно са били изцяло или основно на издръжка на лицето, на което е предоставена международна закрила, към този момент“.

Директива 2013/32

9 Съгласно съображение 43 от Директива 2013/32:

„Държавите членки разглеждат всички молби по същество, т.е. извършват преценка дали съответният кандидат отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива 2011/95/ЕС, освен ако настоящата директива разпорежда противното, а именно в случаите, когато може с основание да се предположи основателно, че другата страна ще пристъпи към разглеждането или ще даде достатъчна закрила. По-конкретно, държавите членки не са длъжни да разглеждат по същество молба за международна закрила в случаите, когато първата държава на убежище е предоставила на кандидата статут на бежанец и кандидатът е повторно приет в тази държава“.

10 Член 33 от тази директива, озаглавен „Недопустими молби“, предвижда:

„1. В допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда, в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013 [на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31)], от държавите членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива 2011/95/ЕС, когато молбата се счете за недопустима съгласно настоящия член.

2. Държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако:

а) друга държава членка е предоставила международна закрила;

[…]“.

Белгийското право

11 Член 57/6, параграф 3, първа алинея от Loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers du 15 décembre 1980 (Закон за влизането, пребиваването и установяването на чужденци на територията на страната и извеждането им от нея от 15 декември 1980 г.) (*Moniteur belge* от 31 декември 1980 г., стр. 14584), който транспонира член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32, гласи следното:

„[CGRA] може да обяви молбата за международна закрила за недопустима, когато:

[…]

3° кандидатът вече се ползва от международна закрила в друга държава — членка на Европейския съюз;

[…]".

Фактите по спора в главното производство и преюдициалният въпрос

12 След като на 1 декември 2015 г. получава статут на бежанец в Австрия, в началото на 2016 г. жалбоподателят в главното производство се премества в Белгия, за да се присъедини към двете си дъщери, една от които е непълнолетна. На 14 декември 2016 г. на двете му дъщери е предоставена субсидиарна закрила в Белгия. Белгийската държава признава на жалбоподателя в главното производство упражняването на родителските права по отношение на ненавършилото пълнолетие дете, но той няма право на пребиваване в тази държава.

13 На 14 юни 2018 г. жалбоподателят в главното производство подава молба за международна закрила в Белгия. На 11 февруари 2019 г. CGRA отхвърля тази молба като недопустима на основание на член 57/6, параграф 3, първа алинея, точка 3° от Закона за влизането, пребиваването и установяването на чужденци на територията на страната и извеждането им от нея от 15 декември 1980 г., с мотива че друга държава членка вече е предоставила международна закрила на заинтересованото лице.

14 С решение от 8 май 2019 г. Conseil du contentieux des étrangers (Съвет по споровете във връзка с режима на чужденците, Белгия) отхвърля жалбата на жалбоподателя в главното производство срещу посоченото решение.

15 На 21 май 2019 г. жалбоподателят в главното производство подава пред запитващата юрисдикция касационна жалба срещу това съдебно решение. Той изтъква, че при обстоятелствата в конкретния случай зачитането на принципа на целостта на семейството и на висшия интерес на детето не допуска белгийската държава да използва възможността да обяви молбата му за международна закрила за недопустима. Жалбоподателят уточнява, че макар да му е признат статут на бежанец в друга държава членка, това не е пречка той да изтъкне срещу посоченото решение принципа на целостта на семейството, тъй посоченият този статут не му позволява да живее с непълнолетното си дете в държавата членка, в която то е получило субсидиарна закрила.

16 Според CGRA в настоящия случай принципът на целостта на семейството не е приложим, тъй като жалбоподателят в главното производство не е лишен от защита в по-голяма степен от неговите дъщери. Освен това висшият интерес на детето сам по себе си не може да обоснове допустимостта на искане за предоставяне на закрила.

17 Запитващата юрисдикция иска да установи дали в случаи, в които се изтъкват принципите на целостта на семейството и на висшия интерес на детето, правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да използва възможността, предвидена в член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32, да обяви за недопустима молба за международна закрила.

18 При тези условия Conseil d'État (Държавен съвет, Белгия) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли правото на [Съюза], и по-специално членове 18 и 24 от [Хартата], членове 2, 20, 23 и 31 от Директива [2011/95] и член 25, параграф 6 от Директива [2013/32], когато прилага възможността, предоставена от член 33, параграф 2, буква а) от Директива [2013/32], държава членка да отхвърли молба за международна закрила като недопустима, тъй като друга държава членка вече е предоставила закрила, в случай че молителят е баща на непридружено ненавършило пълнолетие дете, получило закрила в първата държава членка, че той е единственият негов родител в семейното ядро, че живее с него и че родителските права по отношение на детето са му признати от посочената държава членка? Не се ли изисква, напротив, съгласно принципите на зачитане на целостта на семейството и на висшия интерес на детето държавата членка, в която това дете е получило закрила, да предостави закрила и на неговия родител?“.

Производството пред Съда

19 С писмо от 10 декември 2020 г. белгийското правителство, от една страна, уведомява Съда, че на 4 ноември 2020 г. жалбоподателят в главното производство е подал нова молба за международна закрила, и от друга страна, уведомява Съда за съмненията си относно релевантността на преюдициалното запитване при тези обстоятелства.

20 В следствие от посочената информация с писмо от 20 януари 2021 г. секретариатът на Съда иска от запитващата юрисдикция да представи становището си по този въпрос.

21 С писмо от 11 февруари 2021 г. запитващата юрисдикция уведомява Съда, че поддържа преюдициалното си запитване.

По преюдициалния въпрос

22 С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 във връзка с член 7 и член 24, параграф 2 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да упражни предоставената ѝ с тази разпоредба възможност да отхвърли молба за международна закрила като недопустима, с мотива че молителят вече е получил статут на бежанец в друга държава членка, в случай че той е баща на непридружено ненавършило

пълнолетие дете, получило субсидиарна закрила в първата държава членка, че той е единственият негов родител в семейното ядро, че живее с него и че родителските права по отношение на детето са му признати от посочената държава членка.

23 В това отношение трябва да се напомни, че член 33, параграф 1 от Директива 2013/32 предвижда, че в допълнение към случаите, в които молбата не се разглежда в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013, от държавите членки не се изисква да проверяват дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила в съответствие с Директива 2011/95, когато молбата се счете за недопустима съгласно тази разпоредба. Член 33, параграф 2 от Директива 2013/32 изброява изчерпателно случаите, в които държавите членки могат да приемат дадена молба за международна закрила за недопустима (решение от 19 март 2020 г., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, т. 29 и цитираната съдебна практика). Сред тези случаи е и хипотезата, предвидена в буква а) от последната посочена разпоредба, в която друга държава членка вече е предоставила международна закрила.

24 Така от самия текст на член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 следва, че държавите членки не са длъжни да проверяват дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила съгласно Директива 2011/95, когато такава закрила вече е била осигурена в друга държава членка.

25 Това тълкуване впрочем отговаря на целта на член 33, параграф 2 от Директива 2013/32, която, както Съдът вече е констатирал, е да смекчи задължението на компетентната държава членка да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима (решение от 19 март 2020 г., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, т. 30 и цитираната съдебна практика).

26 Запитващата юрисдикция обаче иска да установи дали евентуално съществуват изключения от предоставената по силата на тази разпоредба възможност на държавите членки да не проверяват дали кандидатът отговаря на условията за международна закрила — изключения, които биха могли да се обосноват по същество с правото на зачитане на семейния живот и с необходимостта да се вземе предвид висшият интерес на детето, закрепени съответно в член 7 и в член 24, параграф 2 от Хартата.

27 В това отношение е важно да се припомни, че правото на Съюза почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея поредица от общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС. Това схващане предполага и обосновава съществуването на взаимно доверие между държавите членки относно признаването на тези ценности и следователно относно зачитането на правото на Съюза, което ги прилага, както и относно обстоятелството, че съответните им национални правни системи са в състояние да осигурят равностойна и ефективна защита на признатите от Хартата основни права, и по-специално на членове 1 и 4 от нея, които прогласяват една от основните ценности на Съюза и на неговите държави членки (решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 83 и цитираната съдебна практика), а именно човешкото достойнство, което включва по-специално забраната за нехуманно или унизително отношение.

28 В правото на Съюза принципът на взаимно доверие между държавите членки има основно значение, що се отнася по-специално до пространството на свобода, сигурност и правосъдие, което съставлява Съюзът, като съгласно член 67, параграф 2 ДФЕС Съюзът осигурява отсъствието на контрол на лицата на вътрешните граници и развива единна политика в областта на убежището, имиграцията и контрола на външните граници, която се основава на солидарността между държавите членки и е справедлива спрямо гражданите на трети страни. В посочената област принципът на взаимно доверие изисква от всяка от тези държави да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 84 и цитираната съдебна практика).

29 Следователно в рамките на общата европейска система за убежище трябва да се презумира, че във всяка държава членка отношението към търсещите международна закрила лица отговаря на изискванията на Хартата, на Женевската конвенция, както и на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. Това е така по-специално при прилагането на член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32, който в рамките на установената с тази директива обща процедура за предоставяне на убежище представлява израз на принципа на взаимно доверие (решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 85 и цитираната съдебна практика).

30 Не е изключено обаче в определена държава членка на практика да има значителни затруднения за функционирането на тази система, поради което да е налице сериозен риск отношението към търсещи международна закрила лица в тази държава да е несъвместимо с основните им права (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 86 и цитираната съдебна практика).

31 От точки 29 и 30 от настоящото решение следва, че органите на държава членка не могат да упражнят предоставената им с член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 възможност, когато въз основа на обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни и с оглед на гарантирания от правото на Съюза стандарт на закрила на основните права стигнат до извода, че в държавата членка, в която гражданинът на трета страна вече разполага с международна закрила, са налице системни или общи, или засягащи определени групи лица недостатъци и че с оглед на тези недостатъци са налице сериозни и потвърдени основания да се смята, че този гражданин би бил изложен на реална опасност от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата (вж. в този смисъл решения от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 85—90 и от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 92).

32 В замяна на това член 33, параграф 2 буква а) от Директива 2013/32 допуска дадена държава членка да се ползва от предоставената с тази разпоредба възможност да отхвърли като недопустима молба за предоставяне на статут на бежанец, с мотива че на кандидата вече е предоставена международна закрила от друга държава членка, когато очакваните условия на живот, които посоченият кандидат би имал като лице, ползващо се от международна закрила в тази друга държава членка, не биха представлявали за него сериозна опасност да бъде изложен на нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата. Обстоятелството, че лицата, на които е предоставена международна закрила, не получават в посочената държава членка никаква социална закрила, гарантираща жизнения минимум, или тя е значително по-ниска, отколкото в други държави членки, без обаче да са

третирани различно от гражданите на тази държава членка, не позволява да се установи нарушение на посочения член 4, освен ако кандидатът, поради особената си уязвимост и независимо от своята воля и личния си избор се намира в положение на крайна материална нищета, което не би му позволило да задоволява най-основните си потребности, по-специално потребностите от храна, лична хигиена и дом, и което би увредило физическото или психическото му здраве или би довело до несъвместимо с човешкото достойнство влошаване на неговото положение (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 89, 90 и 101).

33 При условие че това бъде проверено от запитващата юрисдикция, която единствена е компетентна да се произнесе по обстоятелствата в главното производство, в настоящия случай от акта за преюдициално запитване не следва, че посочената хипотеза може да е налице, що се отнася до условията на живот на жалбоподателя в главното производство в Австрия. Освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, от всички доказателства по преписката, с която разполага Съдът, по-скоро става ясно, че подадената от жалбоподателя в главното производство молба за международна закрила в Белгия е мотивирана не с необходимостта му от международна закрила сама по себе си, която вече е била удовлетворена в Австрия, а с желанието му да осигури целостта на семейството в Белгия.

34 Следователно положението на жалбоподателя в главното производство не е такова, че да наложи на държавите членки, в съответствие със съдебната практика, установена с решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219), да се въздържат по изключение от упражняването на предоставената им в член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 възможност да отхвърлят молба за международна закрила като недопустима.

35 Все пак, на второ място, следва да се определи дали член 7 и член 24, параграф 2 от Хартата съставляват пречка за това възможността, предоставена на държава членка с член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32, за отхвърляне като недопустима на молба за международна закрила, с мотива че друга държава членка вече е предоставила такава закрила на молителя, да се упражни при условията, описани в точка 22 от настоящото решение.

36 Нарушението на разпоредба от правото на Съюза, предоставяща материално право на лицата, ползващи се с международна закрила, в следствие от което не се засяга член 4 от Хартата, дори да се приеме за установено, не е пречка за държавите членки да приложат предоставената им с член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 възможност (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 92). В това отношение за разлика от защитата срещу всяко нечовешко и унизително отношение, прогласена в член 4 от Хартата, правата, гарантирани с членове 7 и 24 от Хартата, нямат абсолютен характер и поради това могат да бъдат предмет на ограничения при условията, посочени в член 52, параграф 1 от Хартата.

37 Всъщност подобно тълкуване позволява да се осигури спазването на принципа на взаимно доверие, на който се основава европейската система за убежище, материализиран посредством член 33, параграф 2, буква а), както бе подчертано в точка 29 от настоящото решение.

38 Освен това в преюдициалното си запитване запитващата юрисдикция се позовава и на член 23 от Директива 2011/95, и по-специално на параграф 2 от него.

39 Макар тази разпоредба да не предвижда разпростирането на статута на бежанец или на статута на субсидиарна закрила като производно право спрямо членовете на семейството на лице, на което е предоставен такъв статут, поради което в конкретния случай обстоятелството, че двете дъщери на жалбоподателя в главното производство се ползват от субсидиарната закрила, не означава, че той би трябвало само на това основание да се ползва от международна закрила в същата държава членка, посочената разпоредба изрично задължава държавите членки да гарантират запазването на целостта на семейството, като въведат определен брой предимства в полза на членовете на семейството на лицето, което се ползва от международна закрила (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Запазване на целостта на семейството), C-91/20, EU:C:2021:898, т. 36 и цитираната съдебна практика). Предоставянето на тези предимства, посочени в членове 24—35 от Директива 2011/95, сред които по-специално е правото на пребиваване, изисква да са изпълнени три условия, свързани, първо, с качеството на член на семейството по смисъла на член 2, буква й) от същата директива, второ, с обстоятелството, че необходимите условия за получаване на международна закрила не са изпълнени на лично основание, и трето, със съвместимостта с личния правен статут на съответния член на семейството.

40 Първо, обстоятелството, че родителят и неговото ненавършило пълнолетие дете са имали различен процес на миграция, преди да се съберат в държавата членка, в която детето се ползва с международна закрила, не е пречка родителят да се счита за член на семейството на посоченото дете по смисъла на член 2, буква й) от Директива 2011/95, при условие че този родител е присъствал на територията на съответната държава членка преди произнасянето по молбата за международна закрила на детето му (вж. в този смисъл решение от 9 септември 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Членове на семейството), C-768/19, EU:C:2021:709, т. 15, 16, 51 и 54).

41 Второ, с оглед на целта на член 23, параграф 2 от Директива 2011/95 да се гарантира запазването на целостта на семейството на лицата, на които е предоставена международна закрила, и предвид факта, че разпоредбите на Директива 2011/95 трябва да се тълкуват в светлината на член 7 и член 24, параграфи 2 и 3 от Хартата (вж. решение от 9 септември 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Членове на семейството) (C-768/19, EU:C:2021:709, т. 38), трябва да се приеме, че гражданин на трета страна, чиято молба за международна закрила е недопустима и съответно отхвърлена в държавата членка, в която непълнолетното му дете се ползва с международна закрила, поради статута на бежанец, който той има в друга държава членка, не отговаря на собствено основание на необходимите условия за получаване на международна закрила в първата държава членка, която дава право в тази държава членка на предоставяне на този гражданин на предимствата, посочени в членове 24—35 от Директива 2011/95.

42 Трето, съгласно член 23, параграф 2 от Директива 2011/95 предоставянето на такива предимства трябва да е съвместимо с правния статут на съответния гражданин на трета страна.

43 В това отношение от решение от 9 ноември 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Запазване на единството на семейството) (C-91/20, EU:C:2021:898, т. 54) следва, че това условие се отнася до проверката дали съответният гражданин — член на семейството на лице, на

което е предоставена международна закрила, вече няма право в държавата членка, предоставила тази международна закрила, на по-различно третиране от това, което произтича от предимствата, посочени в членове 24—35 от Директива 2011/95. Освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, настоящият случай не изглежда такъв, тъй като предоставянето на статут на бежанец в една държава членка по принцип не предоставя на лицето, ползващо се от тази международна закрила, по-добро третиране в друга държава членка от това, което произтича от предимствата, предвидени в членове 24—35 от Директива 2011/95 в тази друга държава членка.

44 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32 във връзка с член 7 и член 24, параграф 2 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да упражни предоставената ѝ с тази разпоредба възможност да отхвърли молба за международна закрила като недопустима, с мотива че друга държава членка вече е предоставила на молителя статута на бежанец, когато той е баща на непридружено ненавършило пълнолетие дете, получило субсидиарна закрила в първата държава членка, без обаче да се засяга прилагането на член 23, параграф 2 от Директива 2011/95.

По съдебните разноски

45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 33, параграф 2, буква а) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила във връзка с член 7 и член 24, параграф 2 от Харта на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да упражни предоставената ѝ с тази разпоредба възможност да отхвърли молба за международна закрила като недопустима, с мотива че друга държава членка вече е предоставила на молителя статута на бежанец, когато той е баща на непридружено ненавършило пълнолетие дете, получило субсидиарна закрила в първата държава членка, без обаче да се засяга прилагането на член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

Подписи